

40 DANA ZA ŽIVOT

2. dan, 25. 9. 2025.

Nakana:

Molimo za očeve, da imaju hrabrosti poput svetog Josipa.

Sveto pismo:

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu. (Mt 1, 24)

Razmatranje:

Majka sam šestero, sad već odrasle djece.

Suprug i ja smo planirali imati četvero, ali djeca nisu dolazila ni kad ni kako smo mi planirali.

Prvo dijete, djevojčicu, smo dobili već u prvoj godini braka, a plan je bio da se i ja zaposlim. Porod je bio težak, APGAR 5, zaostajanje u razvoju, operacija srca... Zahvaljujući Gospi od Kamenitih vrata sve je izišlo na dobro!

Nakon manjih problema začela se naša druga djevojčica. I za nepunih godinu dana stigao je i naš prvi sin, na veliko veselje suprugove obitelji.

U sred rata, u izbjeglištvu, rodila sam i naše četvrto dijete. Bila sam zaista zahvalna Gospodinu što nam je u tom vremenu ludila i smrti darovao novi život. A koliko radosti je u našu obitelj donijelo to naše ratno dijete!

I mislili smo - to je to! Kad je naš ratni mališan malo narastao ja sam odlučila tražiti posao.

I kad sam podijelila svu opremu za bebe (koju sam čuvala za željno očekivano bratovo dijete - kojeg nikad nije dobio) u svojoj 36. godini, ja sam opet bila trudna! Nismo to planirali. Bili smo zabrinuti. Oboje. U to vrijeme moj tata se borio s tumorom, radio je samo suprug, stan nam je već postajao tijesan, a o autu da i ne govorim. Nismo znali ni kako će reagirati naša djeca, hoće li se radovati ili će ih biti sram (već smo bili najmnogobrojniji u obitelji, a i u kvartu, školi...). Kako to reći bratu koji još nema djece, mami koja silno želi i njegovu djecu? Zašto meni, a ne njemu? Previše pitanja! S obzirom na broj trudnoća i moje godine ginekolog me uputio u Zagreb na pretrage. Rekao je da je velika vjerojatnost da dijete neće biti u redu, a kad je čuo da doma imam četvero zdrave djece i to 2 kćeri i 2 sina, rekao je:

„Gospodo, što Vam to treba? Zašto riskirati? Zašto sebi i svojoj djeci otežati život?“

Bio je siguran da ću roditi dijete s Down sindromom. Rođakovo četvrto dijete ima taj sindrom i znala sam o čemu priča. Odbila sam sve pretrage.

Nisam se pokolebala u odluci da zadržim dijete, ali u mene se uvukao silan strah. Što ako je u pravu? Kako ćemo se nositi s tim? Hoćemo li moći i znati pomoći svom djetetu? Kako će to prihvatiti naša djeca? Hoćemo li moći i znati tom djetetu pružiti sve što mu bude potrebno?

Opet previše pitanja!

Rodila sam predivnu djevojčicu! Danas je časnica Hrvatske vojske.

Nakon nepune tri godine rodila sam i jednako predivnog dječaka.

Šestero djece - šest svjetova! Svaki drugačiji! Svaki neizmjereno dragocjen!

Koliko radosti, smijeha, nestašluka, viroza i svih dječjih bolesti koje su spopadale jednog po jednog ili sve odjednom, neprospavanih noći, briga, obiteljskih slavlja (susjedi su znali reći: kod vas uvijek neko slavlje), bježanja u sklonište i dana provedenih u drvarnici - to je bilo naše sklonište - opeglane robe, kupljenih knjiga i bilježnica, koliko uloženo novca, razgovora, informacija, roditeljskih, međusobnih svađa i mirenja... Koliko ljubavi! Koliko milosti! Koliko blagoslova!

Kako rastu moja djeca, sad već i unuci, u meni raste i zahvalnost Gospodinu koji nas je uvijek, i onda kad je bilo zaista teško, suprugova bolest i smrt, obasipao svojim blagoslovima.

A trebalo je samo reći DA!

Molitva:

Sveti Leopolde Bogdane Mandiću, ti si izabrana posuda darova Duha Svetoga, koje si obilno izlijevao u brojne duše. Molimo te, isprosi nam da se oslobodimo od mnogih muka i nevolja koje nas pritišću i izmoli nam snagu da sve strpljivo nadvladavamo te steknemo zasluge za nebo. Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova. Amen.